

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

4. Sexta.Alterius, vel utriusque fornicatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

finem Novitatus alterius. Secundò, deberet, nubere ei, qui Monachus fuit. Tertiò, deberet nubere ei, qui illam desepxit, dum per fictum ingrellum eam deserere voluit.

6. Vel loquimur de eo, qui Novitatum assumptis, & de hoc dicto, quamvis licet ingrediatur, tamen ipsum non esse liberum absolute à sponsalibus, sed si forte egrediatur ante professionem, debere observare promissionem daram alteri, si alter velit. Ratio potissima, præter cæteras, est, quia ingressus in Novitatum non solvit sponsalia ex sui natura, cum novitatus possit egredi, & sponsalia adimplere. Neque ex jure positivo: illud enim, quod modo dixi, concedi à jure professionis non potest extendi ad Novitatum, tum quia, quæ pendet à jure positivo non possunt extendi de casu in casum, tum quia disparitas est manifesta, nam professio constituit statum perpetuum, quod non constituit Novitatus.

Votum assumendi Religionem.

7. Inquires. Si professio Religiosa dissolvit sponsalia, dissolvitne etiam votum simplex eandem assumendi?

Respondeo, cum distinctione, quæ consequitur ex dictis. Vel enim est sermo, An licet ejusmodi votum emittatur à Sponsis, & Aio, licet emitti, quia sicut licet emitti est Sponsus profiteri in religione, ita, & illam vovere, præcise ab aliquibus circumstantiis, quæ illud inficerent, qualis esset, fuisse à Sponsis sponsam violatam, de quibus lib. 7. in Dec. c. 5. §. 3. à n. 33. dictum est id, quod ego iterum, iterumque monere soleo. Vide max §. 4. 8.

Vel sermo est, An eo ipso dissolvantur sponsalia, & Aio, licet alter, qui non vovit, possit, si velit, recedere à sponsalibus, quia, ut modo in simili diximus, alter per prædictum votum jam renunciat Matrimonio, atque adeo nunc pro dissolutione jam mutuo consensus adfectus; Tamen, non eo ipso constitueret dissolutio: Nam si is, qui Religionem vovit, in nulla forte ex Religionibus admittatur, seu quoquo modo à Religione liber egrediatur, debet stare in iis sponsalibus, si alter, qui remansit in seculo, sic velit. Ratio est eadem, quam modo dixi de Novitatu, quia votum prædictum, nec ex natura sua habet sponsalia dissolvere, neque ex jure Ecclesiastico: cum nulli in jure hoc privilegium ejusmodi voto concedatur. Ita Cast. l. c. p. 10. n. 6.

8. Quæres. Si quis vovisset Religionem assumere, ut etiam si quis vovisset ordinari in Sacris, & deinde contraheret sponsalia, validæ essent hæc sponsalia, & ad illa teneretur, is, qui vovit?

Respondeo. Nec valida erunt, nec ad illa tenebitur, etiam si illa jurasset, quia tunc, sponsalia subsequenter votum, sunt de re illicita. Si tamen præter dicta sponsalia intercessisset defloratio, vel quid simile, alia prorsus esset ratio, de qua ego l. 7. in Dec. c. 5. §. 3. à num. 34. plenè disserui.

TERTIA CAUSA.

§. III. Ordo Sacer.

1. Posito, quod Ordinem Sacrum susceperis, non est dubium sponsalia remanere dissoluta, quia jam assumptus est status Matrimonio insociabilis. Ordinem Sacrum dixi, per Minores enim ea non dissolvi, cum illi statum Nuptiis incompatibilem non constituent, certum est. At controversia esse potest, an eundem Ordinem Sacrum Sponsus licet possit, initia sponsa, suscipere?

Respondeo licet, ex Pontio, Layman, aliisque citatis à Castropalao, loc. cit. part. 19. & ex Diana, aliisque, quos citat, sequitur Averfa, quest. 7. de sponsal. sect. 12. Vers. Dici tamen. Ratio est, aium, quia etiam status, quem af-

fert Ordo Sacer est admodum perfectus, & statui Religio a quipollens. Sed illicite ex Sanch. Coninch. Rebellio, Castropalao eos ibidem citante, quibus adde Gasp. Hurt. d. 2. de matr. diff. 4. Ratio est, inquit, quia Ordini Sacro, tamen si perfectum, certe statum vicendi is contineat, non conceditur à jure sponsalia dirimere, cum è contra statui Religio, propter ejus peculiarem, singularemque perfectionem, id concedatur in supradicto Textu, c. 2. de convers. coniug.

Vtraque sententia sua probabilitate non caret.

Votum assumendi Ordines Sacros.

2. Quid de Voto assumendi Ordines Sacros? Respondeo. Si votum fuerit emissum ante sponsalia jam modo §. 2. n. 8. dixi, si vero postea, allati Doctores num. præced. cum Pontio, & Layman. consequenter dicent, & quidem probabiliter ejusmodi votum licet emitti à Sponsis, & debere ab eisdem observari, & per illud eodem modo dissolui sponsalia, quo ibidem num. 7. diximus de Voto ingrediendi Religionem. At verò Doctores eodem num. præced. allati cum Sanch. & Castrop. cap. 10. num. 2. consequenter, & item probabiliter, doceant illicite emitti, unde illud non acceptari à Deo, nec per illud dissolui sponsalia. Ratio vtriusque sententiæ est, quia cum prior concedat licet dissolui sponsalia per ipsum Ordinem Sacrum, licet etiam conceder per ejus votum, cum vero posterior neget id Ordini Sacro, negabit etiam ejus voto.

3. Gasp. Hurtadus loc. cit. ait, etiam in hac sententia posteriori, mortua vxore, debere Sponsum suscipere Ordines ad observandum votum, quod non potuit tempore vitæ vxoris adimplere; Sed est distinguendum. Si enim vovit suscipere Ordines pro tempore, quo forte superviveret vxori, obligatur, ut in simili dicam infra §. 5. num. 22. quia sic promissum votum est de re bonæ. At si promisit absolute pro omni tempore, cum votum sit de mala, votum non subsistit, quia in hac sententia fit contra jus Sponsæ, atque adeo nunquam obligare poterit.

QUARTA CAUSA.

§. IV. Votum simplex Castitatis, seu Celibatus.

1. A Sero Primò, probabile esse per votum simplex Castitatis, seu Celibatus post sponsalia emissum dissolui ex vtraque parte sponsalia, & illud licet emitti ab altero ex Sponsis, etiam altero temente. Ita docent plerique cum Averf. ut S. Thom. Vasq. Svar. Bonacijn. Pontius quos citat, sequiturque Averf. loc. cit. V. Sed dicendum. Ratio est, inquit, quia per ejusmodi votum assumit quis statum, valde perfectum, & Deo gratum cum eodem Deo se illi offert: sicuti quamvis perfectiore modo facit is, qui se dicat Deo per professionem religiosam.

2. Moneo autem, hanc sententiam, habere locum in foro conscientie tantum, nam in foro externo quis Index credat, te verè ob votum simplex Castitatis sponsalia deserre?

3. Moneo item, habere locum in vero voto facto ob cultum Dei, seu animæ salutem, secus, si ob odium Sponsæ, vel quid simile, tunc enim non esset votum, ut alibi explicatur, cum disputatur de voto.

4. Atque has duas monitiones habere debere etiam locum in præcedentibus votis assumendi Religionem, vel Ordinem Sacrum, jam vides.

5. Affero Secundò, probabile item esse, illicite, & invalide emitti ejusmodi votum Castitatis, seu Celibatus post sponsalia, unde per illud ea nequaquam dissolvi.

Ratio hujus probabilitatis est, quia non sufficit quæcunque perfectio operis ad tollendam obligationem iustitiæ, qualis invenitur in sponsalibus, sed id debet in jure

Q 4 concedi

